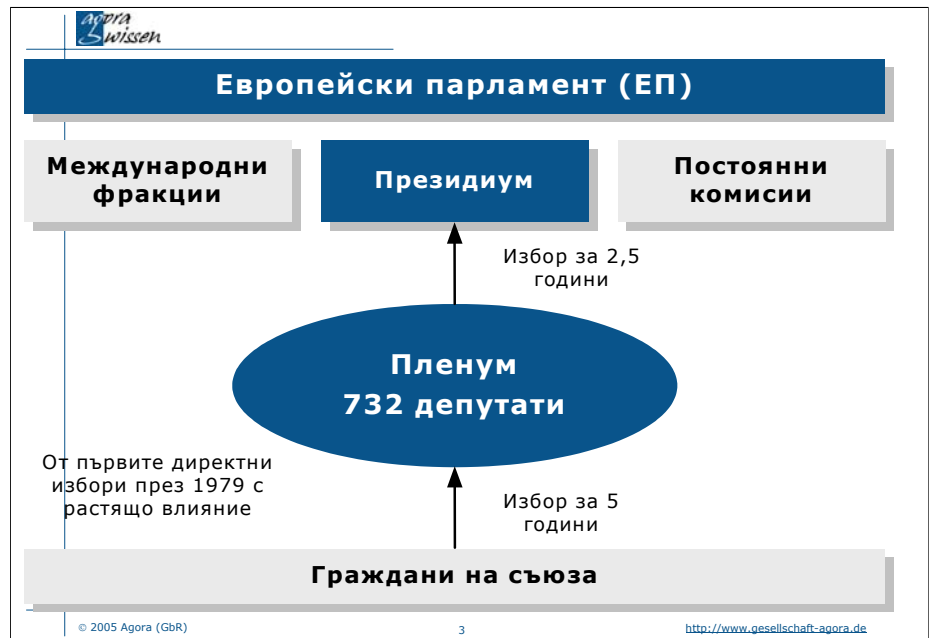

Европейски Парламент

Задача:

1. Прочетете текста и накрая отговорете на въпроса, кои са задачите на органа, какъв е съставът му и къде е неговото седалище.
2. Изяснете трудностите при разбирането с участниците от Вашата група, които са се занимавали със *същия* орган.
3. Обяснете задачите и състава на "вашия" орган на друг ученик, занимавал се с *друг* орган, като използвате схемата.

Европейският парламент (ЕП), в който са представени гражданите на съюза, има три седалища: пленумът заседава в Страсбург, комисиите в Брюксел, администрацията се намира в Люксембург. Компетенциите и ролята на ЕП бяха подложени на постоянна промяна от основаването на Европейската Общност, като промяната беше в посока увеличаване на влиянието на парламента. Важни етапи в това развитие бяха разширяването на неговите компетенции по отношение на бюджета (1975), провеждането на първите директни избори (1979), въвеждането на кооперативния метод (1986) и метода за вземане на съвместни решения (1992), както и неговото пренасяне върху други сфери в договорите от Амстердам и Ница, и не на последно място в приетата през юни 2004 година нова конституция. Тези нови модели на вземане на решенията превърнаха парламента от обединение с консултантска функция във важен участник в процеса на вземането на решенията. Освен участието в законодателния процес, парламентът трябва да гласува и при присъединяването на нови страни, както и при назначаването на президенти на Комисията. Той приема и бюджета на ЕС и осъществява контрол над комисията, например чрез допитвания, комисии за проверка и вот на недоверие.

Разликите с националните парламенти проличават още в организацията и структурата на ЕП. Той се състои от фракции на наднационално ниво, например фракцията на Социал-демократическата партия на Европа, християнско-демократическата фракция, която представлява най-силната фракция от евро-изборите през 2004 с 278 депутата, или фракцията на либералната и демократична партия на Европа. Изключително важни за работата на ЕП и неговото влияние са постоянните комисии, като например комисията по външните работи, сигурност и отбрана, комисията по земеделието и селското развитие, или бюджетната комисия. Работещите в отделните комисии парламентъори са в състояние да натрупат значителен опит и знания по време на петте години, за които са избрани. По този начин те не само интензивно могат да следят работата на генералните дирекции на Комисията и експертните министерски съвети с техните подструктури и съответната им сфера на компетентност, но могат и да оказват влияние върху работния процес.

Като типично за ЕП може да се обобщи следното: става дума за един мултинационален парламент, намиращ се в състояние на постоянна промяна, в който съществуват както идеологически, в рамките на фракциите на наднационално ниво, така и национални конфликтни линии, дължащи се на произхода на депутатите от отделните страни. Трябва да се изтъкнат и изключително тесните връзки и интензивното сътрудничество с Комисията, често срещу съвета на министрите. Едно сравнение с националните парламенти зависи от съответната перспектива. От статичната позиция на нещата днес, в началото на 21 век, може да се каже, че значението на ЕП все още изостава в сравнение с парламентите от националните системи, а от друга страна преминава извън границите на това, което може да се намери в парламентарните обединения на международните организации. Ако разгледаме преди всичко развитието през последните две десетилетия, не може да не забележим, че неговата тежест значително е нарастнала в сравнение с тази на другите органи.